

Arrest

nr. 230 126 van 12 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Shahrerey en bent u Iraans staatsburger. Op 20 oktober 2016 verzocht u in België een eerste keer om internationale bescherming. U haalde aan dat u in Iran betrokken was in een zaak van vastgoedfraude. Ten gevolge hiervan vreesde u enerzijds geliquideerd te worden door de bendeleden met wie u samenwerkte voor de zwendel en anderzijds gearresteerd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat de fraude aan het licht was gekomen. Het Commissariaat-generaal nam op 29 maart 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging hiertegen in beroep bij

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze bevestigde de initiële beslissing en stelde dat er aan uw relaas geen enkel geloof gehecht kon worden. U bleef in België en diende op 11 januari 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verklaarde u dat uw problemen met de Iraanse autoriteiten en uw voormalige bendeleden nog steeds bestonden. Voorts stelde u officieel bekeerd te zijn tot het protestantisme op 9 december 2018 en af en toe naar de kerk in Waterloo en Brussel te gaan. Hierin werd op 4 april 2019 door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de oprechtheid van uw bekering en omdat uit de beschikbare informatie bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Op 7 mei 2019 verzocht u een derde keer om internationale bescherming. U verwees opnieuw naar uw eerder aangehaalde problemen en herhaalde een bekeerde christen te zijn. U vreest bij terugkeer naar Iran ten gevolge van uw bekering de doodstraf te zullen krijgen. Ter staving van uw derde verzoek legde u de volgende documenten neer: een schrijven van de pastoor van de Iraanse Kerk van Brussel, d.d. 6 mei 2019, waaruit blijkt dat u in 2016 enkele keren naar zijn kerk ging, dat u ook op 1 mei en 5 mei 2019 naar zijn kerk was geweest en dat u hem gezegd heeft dat u tussen 2016 en 2019 gedurende anderhalf jaar trouw naar het Christian Center in Sint-Genesius-Rode ging; en een print van uw facebookaccount waarop u een aantal christelijke posts plaatst.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat het Commissariaat-generaal inzake uw eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze weigeringsbeslissing integraal heeft bevestigd. Er kon immers geen enkel geloof aan uw asielrelaas gehecht worden. Bij uw tweede verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen, omdat u geen bijkomende inhoudelijke verklaringen had afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken had aangebracht die betrekking hadden op uw in het kader van uw eerste asielverzoek aangehaalde asielmotieven, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw bewering vanuit een oprechte overtuiging tot het protestantisme bekeerd te zijn en omdat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. U ging hiertegen niet in beroep.

U bracht in het kader van uw derde verzoek geen elementen aan die deze eerdere beoordelingen kunnen wijzigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat u betreffende uw vrees gelinkt aan uw betrokkenheid bij vastgoedfraude geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet (verklaring DVZ derde verzoek, vraag 15).

Betreffende uw beweerdte bekering kan er voorts net als bij uw tweede verzoek gewezen worden op de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. U stelde tijdens uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 28 november 2017 (i.e. nadat u in 2016 volgens de brief van pastoor Ritzman d.d. 6 mei 2019 enkele keren naar zijn kerk zou geweest zijn) in de islam te geloven en bovendien een goede sjiit te zijn (verklaring DVZ eerste verzoek, vraag 9; CGVS eerste verzoek d.d. 28 november 2017, p. 2). Tijdens uw tweede onderhoud in het kader van uw eerste verzoek verklaarde u bovendien dat u wel degelijk de waarheid [inzake uw toenmalige

asielmotieven] had verteld. Moest dit niet zo geweest zijn, zo stelde u, zou u net als zovelen de Bijbel wel doorgenomen hebben, zou u twee lessen gevolgd hebben en zou u wel gezegd hebben dat u bekeerd was (CGVS eerste verzoek d.d. 23 februari 2018, p. 13). Gelet hierop, was uw bij uw tweede verzoek afgelegde bewering dat u tijdens het voorgaande interview mentaal al bekeerd was (verklaring DVZ tweede verzoek, vraag 15), dan ook totaal ongeloofwaardig. Overigens vermeldde u ook in het kader van uw beroep op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uw beweerdde mentale bekering niet. Dat u, gelet op uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste verzoek, zich reeds in december 2018, i.e. nauwelijks enkele weken na het op 5 november 2018 door de Raad voor Vreemdelingenzaken inzake uw eerste verzoek gevelde arrest, bekeerd zou hebben, mist dan ook elke geloofwaardigheid. Deze vaststelling op zich doet dan ook op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen vanuit een oprechte overtuiging bekeerd te zijn tot het protestantisme.

Dat u dit niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit het feit dat, hoewel u bij uw derde verzoek aanvankelijk beweerdde dat u binnen een maand zou gedoopt worden, u niet eens bleek te weten of u daadwerkelijk op de lijst van te dopen personen stond. U vond dit zelfs niet eens belangrijk: u neemt toch deel aan de kerkactiviteiten (verklaring DVZ derde verzoek, vraag 15). Nochtans blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat het doopsel één van de twee protestantse sacramenten is: het is een teken en symbool van de binnenkomst van de christen in de kerk en de gemeenschap van gelovigen. Dat u geen belang hechtte aan uw doopsel, hoewel u dankzij dit sacrament volwaardig deel uitmaakt van de christelijke geloofsgemeenschap, ondermijnt nogmaals de oprechtheid en de geloofwaardigheid van uw beweerdde bekering.

Dit blijkt tevens uit het feit dat u uw bekering van de islam naar het protestantisme nauwelijks inhoudelijk kon duiden. Toen u meermaals gevraagd werd waarom u zich bekeerde, kon u niet meer zeggen dan dat er veel Iraniërs protestant worden, dat men bij katholieken een kruisteken maakt, dat men bij katholieken in een bepaalde plaats moet bidden en dat u zich met uw nieuwe geloof goed voelt, meer niet. Inhoudelijke beweegredenen om zich te bekeren, i.e. wat u inhoudelijk concreet in het protestantisme aanspreekt, gaf u evenwel nauwelijks (verklaring DVZ derde verzoek, vraag 15). Nochtans kan van een oprechte bekeerling in alle redelijkheid verwacht worden dat hij op een overtuigende manier duidelijk kan maken wat hem precies, in tegenstelling tot zijn vroegere geloof, in zijn nieuwe geloof aanspreekt en wat hem hierin inspireert.

Tot slot heeft u ook bij uw derde verzoek niet aangetoond dat u op regelmatige basis naar de kerk gaat. Bij uw tweede verzoek zei u enkel 'af en toe' naar de kerk in Waterloo en Brussel te gaan (verklaring tweede verzoek, vraag 15). Uit de brief van pastoor R. (...) blijkt enkel dat u in 2019 nog maar twee keer naar de kerk in Brussel bent gegaan, met name op 1 en 5 mei en u legde geen enkel bewijsstuk neer van uw bewering dat u de kerk in Waterloo (of Sint-Genesius-Rode) regelmatig zou frequenteren.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er bij uw derde verzoek nog steeds geen enkel geloof gehecht worden aan de geloofwaardigheid/oprechtheid van uw beweerdde bekering tot het christendom.

Betreffende het feit dat u in België enkele keren naar een kerk ging en dat u enkele christelijke posts op uw facebookaccount plaatste - zoals hierboven is aangetoond, blijkt uit niets dat u deze handelingen stelde vanuit een oprechte en doorleefde christelijke overtuiging - kan ten slotte nogmaals herhaald worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Gelet op het geheel van voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat inzake het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 20 oktober 2016 door verwerende partij op 29 maart 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarbij geoordeeld werd dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 211 889 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 november 2018, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Wat betreft het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 11 januari 2019, werd door verwerende partij op 4 april 2019 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, omdat nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, omdat evenmin geloof kon worden gehecht aan de oprechtheid van haar bekering tot het protestantisme en omdat voorts uit de beschikbare informatie bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerder(e) verzoek(en) (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn de vaststellingen die werden gedaan in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in een ander daglicht te stellen.

2.2.3. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de redenen die zij reeds aanhaalde in het kader van haar

vorige verzoeken om internationale bescherming, met name haar problemen omwille van een zaak van vastgoedfraude en haar bekering tot het protestantisme.

2.2.4. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen argumenten aanbrengt die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat verwerende partij haar *“minstens de kans moeten geven om zijn huidige geloofsovertuiging en de door hem neergelegde documenten in dit verband toe te lichten”* en dat niet redelijk kan worden verwacht dat zij *“zomaar zijn diepste overtuigingen op tafel legt tijdens een kort interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken”*, wijst de Raad er evenwel op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen (administratief dossier, stuk 9, ‘verklaring volgend verzoek’). Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat verzoekende partij in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, stuk 9, ‘verklaring volgend verzoek’). Zo werd haar onder meer uitgebreid de kans gegeven om de redenen van haar bekering te verduidelijken (‘verklaring volgend verzoek’, vraag 15). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt de kans niet te hebben gekregen om haar geloofsovertuiging en haar documenten toe te lichten, kan zij dan ook geenszins gevolgd worden.

2.2.6.1. Verzoekende partij wijst er verder op dat zij reeds tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming aangaf geïnteresseerd te zijn in het christendom, doch *“was hij zo eerlijk om aan te geven dat hij zich nog steeds als een goede sjiïet beschouwde, dat hij zich m.a.w. op dat moment nog niet tot het christendom had bekeerd”*. Verzoekende partij stelt dat zij *“(n)a jaren op regelmatige basis de Kerk te hebben gefrequenteerd”* besloten heeft om zich tot het christendom te bekeren, hetgeen bevestigd wordt door de door haar bijgebrachte brief van de pastoor van de Iraanse kerk in Brussel. Verzoekende partij verwijst ook naar de christelijke posts die zij geplaatst heeft op haar Facebookprofiel.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad benadrukt dat reeds in het kader van het tweede verzoek van verzoekende partij werd geoordeeld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de geloofwaardigheid/oprechtheid van haar beweerde bekering tot het christendom. Verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing, waardoor deze beoordeling vaststaat, tenzij nieuwe gegevens worden bijgebracht die van aard zijn de vaststellingen die werden gedaan in het kader van dit tweede verzoek in een ander daglicht te stellen. In de bestreden beslissing wordt evenwel op uitgebreide wijze vastgesteld dat door verzoekende partij

geen nieuwe elementen worden bijgebracht die de vaststelling dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de geloofwaardigheid/oprechtheid van haar beweerde bekering tot het christendom in een ander daglicht kunnen stellen. Bovendien doet verwerende partij nog verschillende vaststellingen die de geloofwaardigheid/oprechtheid van haar beweerde bekering tot het christendom verder ondergraven. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) de verklaring van verzoekende partij bij haar tweede verzoek dat zij ook tijdens haar voorgaande interview mentaal al bekeerd was geenszins geloofwaardig is aangezien zij tijdens haar eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 28 november 2017 stelde in de islam te geloven en bovendien een goede sjiïet te zijn en zij voorts ook in het kader van haar beroep op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing inzake haar eerste verzoek haar beweerde mentale bekering niet vermeldde; (ii) verzoekende partij, hoewel zij bij haar derde verzoek aanvankelijk beweerde dat zij binnen een maand zou gedoopt worden, niet eens bleek te weten of zij daadwerkelijk op de lijst van te dopen personen stond en bovendien geen belang bleek te hechten aan haar doopsel, hoewel zij dankzij dit sacrament volwaardig deel uitmaakt van de christelijke geloofsgemeenschap; (iii) verzoekende partij haar bekering van de islam naar het protestantisme nauwelijks inhoudelijk kon duiden; en (iii) verzoekende partij ook bij haar derde verzoek niet aangetoond heeft dat zij op regelmatige basis naar de kerk gaat. Wat betreft de door verzoekende partij bijgebrachte documenten, met name een schrijven van de pastoor van de Iraanse Kerk van Brussel d.d. 6 mei 2019 waaruit blijkt dat verzoekende partij in België enkele keren naar een kerk ging en een print van haar Facebookaccount waarop zij een aantal christelijke posts plaatst, stelt verwerende partij verder terecht dat uit niets blijkt dat verzoekende partij deze handelingen stelde vanuit een oprechte en doorleefde christelijke overtuiging, dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet, en dat het personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden, *quod non in casu*, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, worden op geen enkele manier *in concreto* weerlegd en blijven dan ook onverminderd overeind. Derhalve kan nog steeds geen enkel geloof worden gehecht aan de geloofwaardigheid/oprechtheid van de door verzoekende partij beweerde bekering tot het christendom.

2.2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT